

Mál nr. 355/2018**M og
V vegna ferðatryggingar samkvæmt kreditkortaskilmálum****Ágreiningur um bótaskyldu úr ferðatryggingu vegna þjófnaðar á síma****Gögn.**

Málskot dags. 6.11.2018 ásamt fylgiskjölum 1-5.
Bréf V dags. 20.11.2018.
Tölvupóstur frá fyrirvarsmanni M dags. 22.11.2018

Málsatvik.

Samkvæmt gögnum málsins var M stödd í Barcelona á Spáni hinn 21. september 2018, en það kvöld segir hún samkvæmt lögregluskýrslu farsíma sínum hafa verið stolið „...á bar eða á götunni á leiðinni á barinn eða á leiðinni í leigubílinn“. Krafist hefur verið bóta úr farangurstryggingarlið ferðatryggingar hjá V samkvæmt kreditkortu móður M.

M telur sig eiga skaðabótarétt á hendur V á grundvelli þess að vátryggingin nái einnig til barna á framfæri korthafa til 22 ára aldurs. Þá er því haldið fram af hálfu M að hún hafi tilkynnt um þjófnaðinn svo fljótt sem auðið var, en hún hafi ekki haft tök á að leita til lögreglu í Barcelona þar sem hún hafi átt flug þaðan til Berlínar daginn eftir. Næstu daga hafi hún reynt að gefa lögreglunni í Barcelona skýrslu símléiðis, en án árangurs. Það hafi því ekki verið fyrr en eftir komuna til Íslands, eða 28. september sem M gaf skýrslu hjá embætti lögreglustjóra höfuðborgarsvæðisins.

V hefur hafnað bótaskyldu úr vátryggingunni á grundvelli þess að skilyrði fyrir bótagreiðslu sé m.a. að vátryggður tilkynni viðkomandi yfirvöldum um þjófnað, rán eða innbrot og fái skýrslu þar um. Einnig skuli ávallt tilkynna fararstjóra, hóteli og bílaleigu um tjón. Þá telur V ljóst að með „viðkomandi yfirvöldum“ sé átt við lögreglu í því landi sem atburður á sér stað og því geti íslensk lögreglu yfirvöld ekki fallið þar undir í þessu tilviki. Þá er því mótmælt að tilkynnt hafi verið um tjónið við fyrsta tækifæri, þar sem M hefði átt þess möguleika að leita til lögreglu á flugvælinum í Barcelona. Þá tekur V fram að M hafi ekki aflað sér sönnunar á tjóninu með öðrum hætti, s.s. með tilkynningu til hótels eða fararstjóra.

Álit:

Í 5.1. gr. skilmála V sem gilda um tjón á farangri og tafir kemur fram að vátryggt sé gegn tjóni sem verður á einkamunum af völdum þjófnaðar, að því gefnu að hinn vátryggði hafi gætt fyllsta öryggis við vörslu hins vátryggða. Ekki virðist um það deilt að svo hafi verið, og jafnframt er ljóst að vátryggingin tekur til farsíma. Í gr. 5.2.14 kemur svo fram að það sé skilyrði fyrir greiðslu bóta að vátryggður geri nauðsynlegar ráðstafanir til að sanna að tjónsatburðurinn hafi átt sér stað, m.a. með tilkynningu til viðkomandi yfirvalda sé um þjófnað að ræða. Þá skuli jafnframt tilkynna tjónið til fararstjóra hótels og bílaleigu.

Eins og mál þetta liggur fyrir nefndinni er hins vegar eina gagnið um umrætt tjón lögregluskýrsla sem gerð var á Íslandi, en fallast verður á það með V að íslensk lögregla sé ekki „viðkomandi yfirvald“ í þessu tilviki, viku eftir tjónsatburðinn.

Samkvæmt framansögðu verður ekki séð að M hafi sýnt nægilega fram á að hún hafi orðið fyrir umræddu tjóni á ferðlagi sínu í Barcelona og ber því að hafna kröfu hennar.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ferðatryggingu hjá V.

Reykjavík 20. desember 2018
Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.